

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагрозить поразок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. III March 1st, 1926 No. 3

РОКУ БОЖОГО 6054 МАРЕЦЬ, 1, 1926

З М І С Т :

Господня Вечера	35
Як маємо молитися	40
Вечір молитви і слова до розважування	47
На нім і. Христос обіцяв побудувати свою церкву 48	

„Став же я поначе на варті і, стоячи жов би на башті, роздумував, що скаже він мені, ще відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

W.T.B. & T.S.

а землі переполох народів у заколоті, як зареве море та филі [взбудені, недоволені маси], і вперуться люди від страху до очікування того, що прийде на вселенні [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стає, скажіть, що Царство Боже близько... Випростуйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. Ангелі: Маття 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в анжлийській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студіюванню св. Письма, але та-кож подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верійські ленції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно оїї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорожчиною кровю (смертю) „чоловіна Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:18; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), даліше цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (вінах) не була обявлена синям людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Такого може сміло говорити і розбирати новиско не є догматично, але певне; бо ще знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Наше становище, котрі виконуємо Його службу; длятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего. Які ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скриплати Його люде в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого. І тому для леншого провіреня наводимо звичайно гола / і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особлише „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм таи 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі укрить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрі-чи між Богом а людями через цілих тисяч літ. — Одкрите: 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався вім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосоналити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в со-всрх ласку; бути світаками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих вінах. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що іава світа лежить в благословеннях, о котрих довідатися і отримати всі люде через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і неоправні, будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в анжлийсьім журналі читає і удо-бляє наймичча трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна послати мені ордером або через Експрес виписаню або банківним дрефт-таком. З Канади і прочих країв треба писати передплату Між-народним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік вносить: в Сполуче-них Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галиччини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Словації 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 пеза. Грашечка мені ордер адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримано належність ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазнача-ємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Дорога Брата Е. Зарицького по Канаді і по Америці

Prince Albert, Sask.	Feb.	28	Battle Creek, Mich.	"	"
Wakaw, Sask.	Mar.	7	Toledo, O.	"	9
Poam Lake, Sask.	"	14	Detroit, Mich.	"	11
Wroxton, Sask.	"	16, 17	Flint, Mich.	"	13
Kamsack, Sask.	"	18	Східна Канада		
Runnymede, Sask.	"	19	Brantford, Ont.	"	15
Gilbert Plains, Man.	"	21-24	Welland, Ont.	"	"
Portage la Prairie,	"	25	Hamilton, Ont.	"	16
Alonsa, Man.	"	27-29	Preston, Ont.	"	"
Winnipeg, Man.	"	30, 31	Kitchener, Ont.	"	"

Америка

Minneapolis, Minn.	Apr.	1	Chester, Ont.	"	"
Milwaukee, Wis.	"	2	Osawa, Ont.	"	"
Chicago, Ill.	"	3-5	Toronto, Ont.	"	25
Joliet, Ill.	"	6	Buffalo, N. Y.	"	27
Gary, Ind.	"	7	Elmira, N. Y.	"	29

Дорога Брата П. Бодяра з Америки по Канаді

Winnipeg, Man.	Feb. 20, 21	Calmar, Alta.	"	30
St. Norbert, Man.	" 22	Barford, Alta.	"	Apr.
McMunn, Man.	" 23	Edmonton, Ala.	"	"
Kenora, Ont.	Feb. 25, 26, 28	Lumont, Alta.	"	"
Fyndall, Man.	Mar. 2	Mundare, Alta.	"	"
Gonor, Man.	Mar. 3, 4	Richard, Sask.	"	"
Selkirk, Man.	" 5, 7	Garr, pol, Sask.	"	"
Pleasant Home, Man.	" 9, 10	Tarnopol, Sask.	"	"
Winnipeg, Man.	" 11	Wakaw, Sask.	"	11
Chantfield, Man.	" 12, 14	Saskatoon, Sask.	"	"
Poplarfield, Man.	" 15, 16	Chir, Sask.	"	"
Fisher Branch, Man.	" 17-19	Wadena, Sask.	"	"
Brandon, Man.	" 20	Shebo, Sask.	"	"
Regina, Sask.	" 21	Poam Lake, Sask.	"	"
Moose Jaw, Sask.	" 22	Thornton, Sask.	"	"
Maple Creek, Sask.	" 23	Torkton, Sask.	"	"
Lethbridge, Alta.	" 24	Willowbrook, Sask.	"	2
Calgary, Alta.	" 25			

Подаємо до відомж всім братам, що свято пам'ятки, Господ вечері сего року припадає на суботу 27 марца, по годині 6 черож. Віримо, що ся хвиля буде великим поспішенем Господнього народу.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік III.

Марець-March, 1, 1926

№ 3.

Господня Вечера

„Ся чаша єсть новий завіт в мой крові; се чинить, скільки разів пити мене, на мою памятку. Бо скільки разів їсте сей хліб і пете єю чашу, смерть Господа звіщасте, аж Він прийде.“ — 1. до Бор. 11:25, 26.

¹ Памятка Господньої вечері зближається, тому всі щиро посвячені Господеві бажують привести собі на память значіння сеї торжественної хвили. Як бувало до сього часу, так і сього року надаємо кілька уваг о Господній Вечері.

² Властивий час на святкування Господньої вечері припадає сього року в суботу, дня 27-ого марця по 6 годині вечером. Се буде 14-ий день першого місяця по біблійному численню. Коли Ізраїльтяне мали опустити Єгипет Бог розказав їм таке: „І рече Господь Мойсейови та Аронови у землі Єгипетській. Місяць сей вам буде початком місяців, первий буде вам в місяцях року. Промовте до всієї громади синів Ізраїлевих так: В десятый день місяця сього брати будете кожний ягня на семью батька свого... І будете держати його до 14-ого дня того місяця і закоже його вся громада Ізраїльська над вечер.“ — 2. Мойсея 12:1-3, 6.

³ Початок місяця зазначував нів місяця (настання нового місяця), котрий був найближше до весняного зрівняння дня з ночью, що припадає 21-ого марця. Сього року нів місяця (новий місяць) найближший до зрівняння дня з ночью припадає 13-ого марця. Сей день є отже першим днем місяця Нісан, котрий починається о 6-ій годині по заході сонця. Чотирнаїцять днів по тім буде 27-ого марця. Отже вечер суботи 27-ого марця є властивим часом на святкування Господньої вечері.

⁴ Мусимо тут зазначити, що сього року жидівська пасха починається аж 29 марця. Причина сеї різниці лежить в тім: В перших початках християнської ери жидівські „святі рабіни“ руководячись ненавистю до Християн, ухвалили, що на будуче їх свято пасхи не буде святкуватися в неділю враз з Християнами навіть хотий би після принісіння закону Мойсея свято припадало на той день. В таким разі своє свято пасхи відкладали на понеділок вечером. Отже если нів місяця (новий місяць) коло весняного зрівняння дня з ночью припадав в суботу або неділю, тоді перший день місяця стали числити в понеділок вечером, щоби таким чином день їх пасхи не починався, або не кінчився в неділю.

⁵ Сього року новий місяць показується на небі в суботу 13-ого марця. Еслиби Жиди починали числити дні свого місяця відповідно тому, як було сказано Богом, тоді їх свято пасхи мало би початися чотирнаїцять днів пі-

зніше, се є в суботу вечером 27 марця. Але йдучи за приписами „святих рабів“ будуть святкувати своє свято два дни пізніше. Йдучи отже за вказівками св. Письма властивий день на святкування пасхи припадає на сей рік на 27-ого марця.

ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРА

⁶ Богато людей на світі каже, що вірять в Ісуса Христа і навіть називає себе Його іменем. Богато з них є чесних людей, але ще більше їх тільки удає, що вірять в Него. Та з них всіх тільки дуже мале число розуміє, на що Ісус Христос установляв послідню вечеру або яке значіння має установлення памятки смерті Ісусової.

⁷ Богато з Протестантів, як баптистів і прочих думав, що Господню вечеру треба святкувати. що неділі. Католики і Православні розуміють так, що коли Ісус Христос вирік знані слова до апостолів, тоді сейчас з хліба, що тримав в руці і з вина, що було в чані зробилося правдиве Його тіло і правдива Його кров. І що Ісус Христос наказав і дав власть Апостолам а ті знова священникам, щоби вони вічно і безнастанно кожного дня приносили Ісуса в жертву; або, що Ісус Христос вічно умирає і кожного дня ще раз приносить себе в жертву за людей. Вони вірують, що кожний священник без згляду на се, чи він вірує в Бога, чи ні; чи жив морально або ні, що має таку силу, що коли вимовить слова: „Прийміть і їжте,“ і „пийте від неї всі,“ сам Ісус Христос сходить з неба на престол і священник може його їсти і людям давати їсти. Таке переконання є мильне і противиться науці Ісуса Христа і апостолів.

⁸ Апостол Петро учить виразно, що Ісус „Христос раз у мер за наші гріхи, праведник за неправедних. щоби привести нас до Бога.“ (1. Петра 3:18) А ще яснійше говорить ап. Павло. Він супротивить Ісуса Христа старозавітним жидівським архиєреям, котрі, що-року приносили жертву примирення за людей. А про Ісуса каже, що Він був висний від жидівських архиєреїв, бо „Христос не увійшов в святиню зроблєну руками, котра бува образом правдивої, а до самого неба, щоби тепер являтися перед лицем Бога за нас. І не, щоби ч а с т о принести себе самого,... а то треба би було йому й о г о раз і в страдати.... Христос один раз приніс себе в жертву, щоби згладити гріхи многих.“ (до Жидів 9:24-28) Отже апостоли вірили і учили, що о д н а жертва Ісуса Христа вистарчала для відкуплення світа, і що не можна вже приносити Ісуса Христа в жертву, бо Він вдруге не може вмерти. Знаємо, так каже

ап. Павло, що Христос, уставши з мертвих уже більше не вмирав; смерть не має вже над Ним влади (до Римлян 6:9). З цих слів видно, що наука священників, котрі уявляють, що Ісус Христос в таємничий спосіб умерав на престолі і приноситься що день в жертву є фальшива і незгідна з словом Божим. Ся наука вдумана хиба на се, щоби в Юдин спосіб заробляти гроші задармо.

⁹ Ісус сказав вправді, що „хто їсть тіло моє і п'є мою кров, має життя вічне, і я воскресну його в останній день.“ Але і вияснив, як треба Його їсти. Іменно так, як Він сам їв свого Отця і Ним жив. „Як післяв мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, і той жити буде мною.“ „Рече їм Ісус: Моя страва є, щоби я творив волю Того, що мене післяв і скінчив Його діло.“ (Йоан 6:56, 17; 4:34) Щоби однак хто не хотів розуміти цих повисших Його слів дословно, Ісус ще виразніше пояснив, кажучи: „Слова, що я їм говорив, се дух і життя. Се дух, що оживлює, тіло не помагає нічого.“— Йоан 6:63.

¹⁰ На пам'ятку чого Ісус установив свою останню вечеру, найкраще поясняє сам ап. Павло, кажучи: Господь Ісус тої ночі, котрої був виданий, взяв хліб і віддавши хвалу переломив і сказав: прийміть і їдьте се є моє тіло, що за вас є ломане; се чиніть на мою пам'ятку. Бо скільки разів їсте сей хліб і п'єте сю чашу, смерть Господа (Ісуса Христа) звіщаєте, аж Він прийде.“ Отже каже виразно, що се має пригадувати смерть Ісуса Христа. І хто розуміє нашо і за кого умер Ісус Христос сей оцінить і схоче радо святкувати пам'ятку смерті Ісуса в той самий день, в який Він сам се установив, імени в річницю пасхи ізраїльської.

¹¹ Установлення пам'ятки смерті Ісусової становить важку частку в Божім Плянні. Хто розуміє і вміє оцінити сю установу, сей знає і пізнає сю одну дорогу, що веде до життя і щастя. Се свято пам'ятки смерті Ісусової, Сина Божого, немов кличе його послідувачів, щоби також брали участь в його смерті, щоби подібно йому схотіли радо жити своє класти за ту саму справу.

¹² Станути лице в лице і заглянути смерті в очі се одна з найбільших річей. Але хто вірить сильно, що если він буде вірний Богу, Бог воскресить його з смерті і дасть йому за се вічне життя, тоді смерть тратить свою силу. Если ще зрозуміється, що його смерть і пізніше воскресіння принесє славу імені Бога Єгови, тоді таклий з радістю йде на зустріч смерті. Бо він знає, що він колись побачить самого Єгову лицем в лице.

¹³ Пророк Давид, говорячи в імені Ісуса і його вірних послідувачів, каже о Єгові: „Перед лицем твоїм повнота радощів, по правіці твоїй блаженство по всяк час.“ Ісус знав о сій радості, тому казав до своїх учеників. Заховуйте сю пам'ятку моєї смерті аж до часу, коли прийду в своїм царстві і тоді будете зі мною спільно радуватися.

БОЖИЙ ПЛАН

¹⁴ Бог має в своїм Плянні, щоби переконати людей і всі прочі розуміти сотворіння, що тільки Єгова є правди-

вим Богом, і опріч Нього нема вищих Богів, і що Він є жерелом всякого життя і щастя, та хто схоче вірно йому служити серед непригожих обставин, такого він нагородить вічним життям і безмірним щастям.

¹⁵ Завіт, який Бог учинив з Авраамом, належить також до Божого Пляну. Там Єгова прирік, що з Авраама вийде наслідок, через котре будуть благословенні всі роди землі. Обітниця Божя є отже найлучшим доказом, що Єгова виконає напевно се, що прирік, без огляду на се, як сотворіння Божі будуть поступати. Завіт з Авраамом або обітниця дана Авраамові є однібічна, се значить, що сповнення сеї обітници не залежить від Авраама, але від Бога. Бог прирік і своє слово ствердив присягою, що Він свою обітницю дотримає, і приведе на світ наслідок, через котре будуть благословенні всі роди землі.

¹⁶ Прочі пізніші завіти, які знаємо, не є частями Божого пляну, а радше подають нам спосіб, в який Бог виконує свій первісний план. Так завіт закону учинений з Ізраїльтянами, як і Новий Завіт є 7чобічними завітами, або двосторонніми угодами, се значить, у них приходять дві сторони. З одної сторони Бог обіцяє учинити се і те під усім, если друга сторона, іменно, если люде через Посередника зроблять своє.

¹⁷ Совершенне виконання завіта закону залежало від того, як посередник Мойсей і Жиди сповняли свою частку. Але, що так Мойсей, як Жиди не були совершенні, тому не могли в цілости сповнити приписів закону, і тому все скінчилося невдачею. Сповнення Нового Завіту залежить від того, чи Ісус Христос як посередник виконає все в цілости і чи так само були вповні послухні сі люде про котрих був учинений сей Завіт. Слово Боже заповідає нас, що сей завіт досягне свою ціль, так як Бог хотів його мати. До сього року належить також завіт, про який Ісус згадував в часі, коли установляв пам'ятку своєї смерті, кажучи: „Ся чаша є новий Завіт у моїй крові.“ (Лука 22:20) Сі слова потверджують, що новий завіт зістав заключений в часі смерті Ісусової. Потвердження сього завіту і впровадження його в чин наступило пізніше.

¹⁸ При тім мусимо завважати, що так при учиненню і потвердженню або впровадженню в життя обидвох цих завітів була показана Божя сила. А учинено так тому, щоби показати людем, що Єгова є всемогучим Богом, що опріч Нього нема другого і, хто слухає Нього, може бути певний, що отримає від Нього обіцяне благословення.

ЯКИЙ Є БОЖИЙ ПЛАН

¹⁹ Мало людей розуміє Божий План. Багато людей питає, чи взагалі Бог має який план. Хто не розуміє сього, сей не може зрозуміти і оцінити значіння установлення пам'ятки і самої смерті Ісуса Христа.

Бого сотворив чоловіка совершенного під кожним зглядом. Він сказав йому, що вічне його життя і щастя буде залежати від того, чи буде він послухний Божому запові, чи ні. Один з найвищих ангелів згордів і забавав бути рівним Богу і намовив перших родичів, аби не слухали Бога, а його. З ангела стався він сатаною,

ає противником Бога. Чоловік послухав його і згрішив, стратив право жити, стався нещасливим.

²⁰ Питання тепер, чому Бог не перешкодив цьому? Бог дозволив на се, щоби показати так чоловікови, як і всім прочим розумним сотворінням, що если хто хоче зазнати повного щастя, сей мусить бути послухним Богу у всім. Сей досвід чоловіка буде для нього найлучшою школою.

В ЄГИПТІ

²¹ Йосифа правнука Авраама продали були рідні брати до Єгипту. Та сталося, що опісля переселився до Єгипту також Яков і ціла його родина. Се сталося тому, щоби люде побачили на тім плян Божий. Кліперше Бог показав свою любов до Єгиптян, коли за помощью Йосифа захоронив їх перед страшним голодом. Та проминув голод стало легше жити і Єгиптяне забули про Бога. Не тільки се, вони щестали переслідувати вибранний нарід Божий. Єгипетський цар був до них дуже лютий; стався для них страшним тираном.

²² Тут показано великий прообраз. Єгипет представляв царство сатани на світі, цар фараон був прообразом самого Сатани князя сього світа; а терпіння Ізраїльтян представляли терпіння всіх добрих людей. Коли терпіння Ізраїльтян дійшло до найвишого свого верхка, тоді Бог постановив навідати Єгипет і дати йому знати про Себе. В тій цілі оказав перед ними свою велику силу, щоби вони пам'ятали, що тільки в Нім є жерело життя. Різночасно Бог під тим прообразом показав, в який спосіб Він впровадить в життя або в чин свою обітницю, яку дав Авраамови.

ПОВЕРТІННЯ МОЙСЕЯ ДО ЄГИПТУ

²³ Бог вислухав мліч своїх дітей і післав до них Мойсея, щоби увільнив їх з сєї тяжкої неволі. Бог сказав до Мойсея: Скажи Ізраїльтянам, що Бог отців ваших післав тебе до них. Скажи їм, що „Сущий,” Сей, котрий сам із себе йменує післав тебе до них. (2. Мой. 3:7-14) Коли Мойсей сказав їм про се, вони повірили і похилились до землі і відтавали поклон правдивому Богу. (2. Мой. 4:31) Бог через се хотів дати знати людям, що Він є правдивим Богом, та щоби не забували, що Він Єгова є єдиним всемогучим Богом. — 2. Сам 7:23.

²⁴ Мойсей і Арон станули перед Фараона, єгипетського царя, і просили його дозволити Ізраїльтянам йти в пустиню і помолитись своєму Богу. І каже фараон: Хто сей Господь, щоб я послухав голосу його, та відпустив сини Ізраїлеві. Я не знаю Господа і не відпущу Ізраїла. (2. Мой. 5:2) „І рече Господь Мойсєви: Се побачите, що сотворю я фараонові: кріпка бо рука змусить його відпустити їх і правіца висока виганяти їх із землі своєї.” — 2. Мой 6:1.

²⁵ Щоби змусити фараона до сього Бог напустив на Єгипет десять великих кар. Коли сі карі тяжили над Єгиптом Фараон обіцявав випустити Ізраїльтян, але скоро за молитвою Мойсея Бог віддалив яку кару, серце Фараона ставало ще більше затверділим і не хотів відпустити

Ізраїльтян. Тоді Бог приказав Мойсєйови приготувити відповідно свій нарід на страшну ніч, коли ангел смерти перейде по цілім Єгипті і поубиває всіх первородних з людей і скотини. Щоби Ізраїльтяне могли заховати при життю своїх первородних Бог через Мойсея дав їм свій закон, і через се дав їм спосібність оказати зглядом Нього свій послух і захоронити при життю своїх первородних синів. Сей розказ був в дійности початком завіта закону. — до Галат 3:17.

²⁶ Мусимо звернути на се увагу, що коли закон завіта був даваний, тоді в парі з тим було проляте крові і була оказана також велика сила Божя. І дальше мусимо пригадати собі, що коли потверджувано сей завіт закону при горі Синай, тоді також відбулася церемонія проляте крові звірят а по ній наступило оказанне великої сили Божої. (2. Мой. 19:7-18) Ціль того всього була поучити свм людей, що Єгова є всемогучим Богом і що його плян спасення людей вимагає проляття крові на відпущенне гріхів. — до Жидів 9:22.

ПАСХА

²⁷ Завіт закону розпочався приготуванням до Пасхи. Бог приказав Мойсєйови поучити старших Ізраїлевих, щоби кожда родина взяла собі ягня самчика, без скази і заколола його, а кровю його покропила одвірки і двері йому і не виходила з хати через цілу ніч. Се ягня мали спалити цілого на огні і опісля зїсти його з прісним хлібом і гіркими зелами.

²⁸ „І їсти мете його так: боки ваші попідперезувані, обутьте ваше на ногах ваших і палиці ваші в руках у вас; і їсти будете його похапки. Се пасха Господня! Бо я пройду до Єгипетській землі тої ночі та повбиваю всякого первенця в землі Єгипетській, і людину, і скотину, і над всяким богом Єгипетським сотворю суд, я є Господь. І буде вам кров знаком по хатах, де будете. Побачивши кров, мину вас, і не буде в вас погубелі, як буду карати Єгипет. І буде вам день сей як пам'ятка і будете святкувати свято Господеві; як установу вічну будете святкувати у ваших родах.” — 2. Мой 12:11-14.

²⁹ У півночі чотирнайцятого дня, місяця Нісан, Бог показав цареві Єгипетському і всім його людям, що Він є всемогучим Богом. „І сталося о півночі, що Господь побив усі первенці в Єгипетській землі, від первенця Фараонового, що сидів на своїм престолі тай до первенця невольника в темниці, і всі перваки в скотини.” — 2. Мой. 12:29, 30.

³⁰ Питання для чого Ізраїльтяне мали святкувати сю пам'ятку рік річно? Відповідь на се, що Бог хотів, щоби його люде, святкуючи сю пам'ятку пригадували собі, що Бог учинив для Єгипту і як увільнив їх з неволі; щоби пам'ятали, що Єгова є всемогучий Бог, що Він є їх приятелем і добродієм і одним жерелом життя. Святкуючи сю пам'ятку рік річно се допомогло Ізраїльтянам заховувати краще всі заповіді Божі і приготувити себе лучше на прихід Мессії. Завіт закону був для Ізраїля учителем, котрий припровадив їх до Христа. — до Галат 3:24.

²¹ Чому тільки одинокі Ізраїльтяне мали святкувати сьї пасху? Для того, що пасхальне ягня було прообразом Ісуса Христа, як члена їх роду, що мусів бути убитий, щоби приготувати цїну викупу за всіх людей. Ізраїльтяне не знали ще тоді о сїх рїчах, але если би вони були Богу послухні, то зрозумїли би були в своїм часї, що Ісус Христос мусів умерти, як антитипїчне пасхальне ягня. Щоби отже захоронити себе перед хитрими засїдками Сатани для Ізраїльтян не було иншого виходу, як мати все на пам'ятї, що Ёгова є Богом всемогучим, котрий учинив великі діла в Єгипті і, обходячи пам'ятку пасхи пригадувати собі, що послух Його заповідям принесе їм щастє.

ІСУС СВАТКУЄ ПАСХУ

²² Ісус, будучи членом Ізраїльського народу, уважав за свій обов'язок святкувати пасху, бо того вимагав від кожного з них Богом даний закон. При рїдї Йордан Ісус був помазаний св'ятим духом і тоді спїзнав, що він має бути дійсним пасхальним агнцем. Він знав, що по трьох і пів літах Він скінчить свою працю в часї пасхи і що тоді Він мусить умерти, щоби таким чином дати цїну викупу за всіх людей. Ісус мав багато чого сказати своїм ученикам, але Він ждав відповідного на се часу. І ось надїйшов час, коли треба було приготувати все потрібне до пасхи. В призначенїй годинї Ісус і його ученики зїбралися в світлицї в домі, положенїм на горї Сион. „І сказав до них Бажаєм забавити ся їсти з вами сїю пасху перш, як прийму муки.“ — Лука 22:15.

²³ Ісус знав, що Він в останнє перед своєю смертю засїдає з своїми учениками до спїльної вечерї. Тепер уважав Він, що надїйшов відповідний час, коли може об'явити їм певні важні правди, котрі вони вирозуміють в своїм часї. Тодї оповїв їм о царствї, але й додав що вони зрозуміють сї слова, аж коли приймуть св. духа. Ісус знав, що завіт закону саме тоді кінчився і що з його смертю сей завіт осягне свою цїль у всїй повнотї. Тепер надїйшов час на учиненнє нового завіту, що його заключить Бог з Ісусом Христом, як з Посередником за Ізраїля, а через Ізраїля за цїлий світ.

²⁴ Звичаєм було, що при заключуванню якої будь угоди або завіту убивано звїр'ят і проливано їх кров. Так також при заключуванню сєї угоди або завіту мусїла бути пролята кров, а тим чия кров мала бути пролята, був Ісус, возлюблений Син Божий. *Що сїю угоду*, або завіт заключено в часї смертї Ісуса *бс-тказав* зараз через свою велику силу, так що навіть вороги Ісуса спїзнали, що він був дійсно Сином Бога і що Бог знав, що діється тепер на горї Голгофті. (Лука 23: 44-47) Сей новий завіт буде потверджений, коли всі члени тіла Христа скінчать свою земську дорогу. В часї, коли сей завіт буде потверджений і впроваджений в життя тоді (бризнесь) покритись перед Ёговою кровю Христа яко великою жертвою за грїх людей і тоді також покажеться велика сила Ёгови, і тоді люде спїзнають їмя і си лу Бога Ёгову і вже ніколи не забудуть сього. — до Жидів 12:18-20.

²⁵ Коли Ісус скінчив споживати пасхального агня тоді установив Він пам'ятку сповнення того, на що вказу-

вав пасхальний агнець, іменно, пам'ятку своєї смертї. Взявши чашу з вином сказав: „Ся чаша новий завіт в моїй кровї, що за вас проливається.“ (Лука 22:20) Сї слова мають подвійне значіннє. 1) Вино в чашї представляло кров Ісуса, проляту на крестї, котра сталася цїною викупу за учеників і за цїлий світ. Коли Ісус вознісся на небо, тоді він предложив її перед своїм Отцем для добра своєї перкви і про церкву, а в своїм часї він предложить її яко жертву за грїх за цїлий світ і для добра цїлого свїта. 2) Коли Ісус сказав своїм ученикам: пийте з неї всі,“ Він сими словами запрошував їх, щоби схотїли мати участь в завітї і через се бути з Ним в Його царствї. Бо Ісус дальше сказав їм: „І я завітую вам“ (в контрактї обїцюю) царство, яке завітував менї Отець мій.“ — Лука 22:29.

²⁶ Давно перед тим Бог устами свого пророка таке сказав о своїм любім Синї: „Ось, слуга мій, що я за руку держу його; вибраний мій котрого сподобала собі душа моя. Я положив духа мого на нього; він звістить народам суд справедливий... Я, Господь, покликав тебе на правду і буду держати тебе за руку і береть тебе і поставлю тебе у завіт народам, за світло невїрним (поганам).“ (Ісаїя 42:1,6) А на другім місці там же ще сказав: Власть буде на раменах його, се значить, що його возлюблений Син отримає власть або царство. ((Ісаїя 9:6,7) А тепер каже Ісус до своїх учеників, надїйшов час на вибір тих, що схотять бути з ним в сїм царствї, та наперед мусять мати участь в завітї, що є на користь людей.

²⁷ І, промовляючи дальше Ісус сказав їм: „Ви є ті, що перебули зі мною в моїх спокусах,“ і тоді запрескв їх, щоби схотїли бути з Ним в його царствї і мати участь в завітї. Взявши до рук чашу Ісус немов сказав таке: Ся чаша вина представляє напиток, який приготував мій Отець для тих, що будуть мати ласку мати участь в завітї про людей і належати до царської родини дому синів. Берїть і подїліть її поміж себе; пийте з неї ви всі. Ся чаша представляє мою кров і ви будете уважані частинами мого пролятого життя (крови), если і ви випнете до дна сей напиток, який мій Отець приготував для вас. Се чинїть скільки разів сїю чашу пете, на мою пам'ятку. Дїлаючи се ви маєте оповїдати о моїй смертї і для чого я умер, аж до часу, як прийду в друге.

²⁸ Питаннє тепер, чому Ісус наказував своїм ученикам заховувати пам'ятку сєї вечерї? Чому Він хотїв, щоби його ученики мали все на пам'ятї сїю страшну ніч з його терпіннями, аж доки він прийме їх до себе? Як чоловік, що вибирається в далеку дорогу, лишаючи за собою свою любов наречену, наказує: Не забувай про мене. Памятай на нашї хвилї разом пробутї і виглядай мене, бо я поверну до тебе. Так і наш Спаситель наказував своїм ученикам, щоби памятали про Него, аж Він поверне в друге. Та Він не чинив сього з самолюбства. Ісус знав, що Він йде до свого Отця, де буде мати нескінчену радїсть. Питаннє тепер, в якїй же цїлї Ісус установив пам'ятку своєї смертї.

²⁹ Ісус знав, що Сатана буде кусити його учеників подїбно, як і його. Він знав, що диявол буде із всіх сил

старатися відтягнути їх від Нього і від Бога. Він знав, що коли вони послухають підшептів Сатани, тоді будуть пропащі. Він знав, що так вони, як і інші послідувачі, можуть досягнути найвищого щастя тільки тоді, коли будуть вірні йому і Богу. Тому Він розумів, що якщо його ученики і далі його послідувачі будуть все пам'ятати на се, задля чого Він умер, і коли будуть пам'ятати, що Він умер за них, щоб увільнити їх від гріха і диявола і щоб вони могли жити, тоді ся пам'ять про Нього допоможе їм поконати всі напади диявольські і остатись вірними Богу і його справі. Ціль отже установлення пам'ятки смерті Ісусової була і в ся, щоб послідувачів Ісуса захвати ціло перед погубними впливами Сатани.

⁴⁰ Наказуючи своїм ученикам заховувати сю пам'ятку Ісус поступив так, як се чинив його Отець, іменно, щоб тих, що його люблять, держати ближше себе і мати їх під своєю опікою. Бог розказав Ізраїльтянам, щоб не мали інших богів, тільки одного. Се учинив Він для їх власного добра. Та вони звернулися до фальшивих богів і дісталися під погубний вплив Сатани. Так Ісус установив пам'ятку своєї смерті, щоб його послідувачі могли захвати чистим своїм умом і серцем, і таким чином бути далеко від Сатани.

⁴¹ Майже всі так зовимі Християне забули і не розуміють зовсім, для чого умер Ісус Христос. Се сталося тому, бо вони получилися з організацією Сатани. Ісус насадив свою церкву чистою виною лозою. Але, як каже пророк, вона з часом виростає в дику виною лозу, позаяк ті, що називали себе її членами, призабули для чого умер Господь Ісус. З сього виходить, що аби не зблудити з певної дороги, треба позіставати всегда близько нашого Господа.

ЦЕРЕМОНИЯ

⁴² Щоби допомогти всім тим, що посвятаються поступати слідами Ісуса Христа, Ісус установив пам'ятку своєї смерті. Взяв до рук хліб, переломив його і символічними виразами немов сказав таке: „Сей хліб представляє моє тіло, мене чоловіка, що буду убитий за вас. Пам'ятайте про се. Ся чаша представляє мою кров (моє життя), котра є підставою нового завіту, який учинив зі мною мій Отець. Се моя кров або моє життя буде проляте або віддане за вас. Пам'ятайте про се. Тепер ще не можете вповні порозуміти сього, але я упрошу свого Отця і Він дасть вам свою силу, святого духа, і тоді порозумієте все, бо він попровадить вас до всякої правди. В пляні мого Отця є, щоб я мав в своїм царстві співтоваришів. І я тепер відходжу приготувати для таких місць і в своїм часі ви зрозумієте причину, чому я мушу відійти... Ви тоді також зрозумієте повне значіння моїх слів, котрі я тепер до вас говорю і будете заховувати се в своїй пам'яті аж я вдруге прийду, щоб взяти вас до себе. Ся чаша представляє вашу дорогу, якою ви мусите йти. Якщо ви не пійдете сею дорогою, яку назначив вам мій Отець, що представляє чаша ся тоді не будете мати життя в собі. Сі наші слова се довільне переповідженне слів Ісусових, які є записані в св. Письмі.

⁴³ „І сказав їм Ісус: Істинно, істинно, говорю вам, як не будете їсти тіла Сина Чоловічого і не будете пити його крові, не будете мати життя в собі. Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, має життя вічне (життя в собі); і я воскресну його в останній день.” (Йоан 6:53, 54) Хто раз спізнав правдиве значіння установлення пам'ятки смерті Спасителя а опісля з лінивства або самолюбства забув або не хоче розуміти і відповідно до сього поступати, сей ніколи не побачить Спасителя. Тільки хто розуміє по правді і відчуває серцем причину смерті Ісуса і зрозуміє, чому Ісус запрошував посвятитись йти слідами його і мати участь в його жертві, і хто буде вірний аж до кінця своєї дороги, тільки такий побачить Господа. Такі в своїм часі увійдуть в радість свого Господа.

ЦАРСТВО

⁴⁴ Коли Ісус подавав чашу своїм ученикам, Він сказав: „Бо кажу вам, що не пити му з плоду виноградного, поки царство Боже не прийде.” (Лука 22:18) Що Він хотів сказати сими словами? Коли тепер розуміємо, що вино в чаші представляло напиток, який Отець небесний приготував і який мусить випити кожний, хто хоче належати до насіння, як се сказано в обітниці Авраамові, то слова Ісусові менше більше таке говорили:

⁴⁵ Три й пів літа я йшов вузкою дорогою. Ся дорога була вистелена самими терпіннями. Закон завіта мав привести Ізраїля до мене. Я сповнив сей закон. Закон завіта тепер кінчиться а з хвилиною моєї смерті він зовсім кінчиться, і тоді моїм терпінням прийде кінець. Я опісля пійду до Мого отця, і там буду радуватись повнотою радостей. Ся чаша представляє і смуток і радість, бо вона представляє дорогу, якою мусить поступати дим синів. Найперше вони мусять зазнати терпіння, а опісля, если будуть вірними досягнуть нескінчену радість. Если ви схочете добровільно так терпіти як я, в своїм часі завоюєте моїх радостей.

⁴⁶ Все на світі буде проти вас, але ви маєте бути вірні в моїй службі аж до кінця. Сатана, противник Божий, є князем сього світа. В своїм життю знайдете багато терпіння, але не бійтесь, я побідив світ. (Йоан 16:33) В часі сього я все буду про вас пам'ятати і вам помагати і потішати вас. І мій Отець буде вас потішати своїм св. духом, якого Він дасть вам. Коли надійде для мене відповідний час переняти владу і царство в свої руки, я викину Сатану і заложу нове небо і нову землю, де буде панувати правда і справедливість. Моєю найбільшою радостью є творити волю Отця, і прославляти його ім'я. Надійде час, коли прийде царство Боже і я стану володіти, і тоді я прийду до вас і возьму вас до себе, щоб ви радувалися моїми радощами. Тоді я знов буду пити з вами з сього вина, але се буде означати радість про вас. Тепер я вже більше не можу пити з сеї чаші з вами, бо моє терпіння скінчилось. Але я знова буду його пити з вами в своїм царстві, і ви будете його пити зі мною в радощах. Пам'ятайте добре, чому я терпів і умирав і йдуть моїми слідами, а если я прийду по вас зазнасте великих радощів.

⁴⁷ Року 1914-ого наш Спаситель обняв владу в свої руки і почав усувати все, що стоїть на перешкоді задоволенню Його царства. Вірні Його послідователі на землі, видячи це, немов вже чують слова свого Спасителя: „Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був єси вірний, над многими поставлю тебе. Увійди в радість пана твого.” І вони ще охотніше працюють і радуються, що їх Господь переняв владу в свої руки і прославляє імя свого Отця.

⁴⁸ Такі заховують пам'ятку смерті свого оспода, бо се нагадає їм, чому Ісус Христос умер і воскрес, і пригадає їм на царство і на завіт. Заховуючи свято сю пам'ятку вони не перестають бути вірними свідками для Бога любови і продовжують вірно свою працю аж до кінця. Вони знають, що за вірну працю Господь возьме їх до себе до своєї радості, котрій вже не буде кінця.

ХТО МОЖЕ БРАТИ УЧАСТЬ

⁴⁹ Для того хто їсти не сей хліб і пити не чашу Господню не достойно, буде винен тіла і крові Господньої. Нехай же розгляне чоловік себе самого і так нехай їсть хліб і не чашу. Бо хто їсть і не недостойно, суд собі їсть і не, не розсуджуючи про тіло Господне.” — І до Коринтян 11:27-29.

⁵⁰ Дехто може думати про себе, що він посвятився Господу і навіть може бути посвячений і може розуміти, що є організація диявольська а яка Божа, а однак може тримати руку з обидвома. В таких случаях він не є вірний Господу, хіба, що перестане любити і пошрати організацію диявола. О тим так каже ап. Павло: „Що посвячують (жертвують) Погане, бісам дияволам посвячують, а не Богу. А я не хочу, щоб ви були спільниками (товаришами) бісів. Не можете пити чаші Господньої і чаші диявольської. Не можете причащатися (бути учасниками) стола Господнього і стола диявольського. Чи визнаємо Господа? Чи ми сильніші від Нього? — І до Коринтян 10:20-22.

⁵¹ Тому кожний посвячений нехай добре розгляне себе самого і нехай застановиться, чи може по правді ска-

зати: Я посвятив своє життя Господу. Для мене Бог є найперший у всім. За Його поміччю я буду поступати слідами мого Спасителя. Я віддаю себе і все буду і все буду віддавати себе зовсім Господу, і боронити Його справу. Я радуюся, що можу належати до Його організації, котрої головою є сам Ісус Христос. Хто по добрій застанові над собою самим може так сказати, такий може сміло брати участь у вечері Господній.

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ

Якого дня маємо обходити Пасху і Пам'ятку смерті нашого Господа? § 1-3.

Чому Жиди не раз обходять иншого дня? § 4,5.

Чому не повинно обходитися Пам'ятки смерті нашого Господа що неділі, або що дня? § 6, 7.

Як розуміли слова Ісусові самі апостоли? § 8-10.

Чому Ісус так сміло йшов на зустріч смерті? § 11-13.

Який є Божий Плян? В яким відношенні до себе стоять всі три завіти? Чому при заключенні і при potwierdженні завіта закону показалася зараз сила Бога? § 14-18.

Чи можна оцінити добре установлення Пам'ятки смерті Господньої не маючи поняття о Божім пляні? § 19, 20.

Покази, як Ізраїльтяне і Єгиптяне представляли Богу організацію і диявола? § 21-26.

Коли і як установлено пасху? § 27-29.

Чому від Ізраїльтян жадалося, щоби рік-річно обходили пасху?

Чому ніхто инший крім Жидів не міг брати участі в пасці? § 30, 34.

Чи Ісус рік-річно обходив свято пасхи, і чи розумів Він на мовона вказувала? § 32, 33.

Як і коли з'явився заключений новий завіт і як був potwierdжений? § 34.

Чи послідна пасха яку споживав Ісус, і установлення пам'ятки смерті Його є одно і те саме? Поясни Його слова: „Ся чаша новий завіт в мій крові, котра за вас проливається.”? § 35-37.

Чому Ісус Христос установив Пам'ятку своєї смерті? § 38-40.

Чи всі Християне розуміють нашу умер Ісус Христос, і чи потрібне є сім знати? § 41, 43.

Що представляє хліб, а що чаша? § 42, 44-46.

Як довго правдиві Християне будуть заховувати сю Пам'ятку? § 47-48.

Хто має ласку брати участь в Пам'ятці Вечері Господньої? Як ми можемо є тим переконатися? § 49-51.

Як маємо молитися

„Господи, навчи нас молитися.” — Лука 11:1.

Многі люде моляться для самого звичаю. Многі тільки удають, що моляться; вони відмовляють молитви на се, щоби їх люде бачили. Але мало є людей таких, котрі моляться, щоби пізнати і чинити волю Бога Єгови. Здається, се було причиною, чому апостоли просили Ісуса, щоби навчив їх молитися. Если ученики Ісуса Христа уважали за потрібне навчитися, як мають молитися, то зовсім певна річ що так само потрібно знати, як треба молитися, всім тим, хто хоче мудро молитися і бажає, щоби його молитва була вислухана.

Одною з найбільших ласк для Християнина є се, що він може молитися до Бога. Если він молитися так, як сього учить Бог у своїм слові, і если він має довіру до Бога і до Його слова, тоді може бути певний, що його молитва була вислухана. Не кожний має ласку і право молитися до Бога. Тому важна річ порозуміти сей предмет, як про се учить Боже слово, щоби ми знали, хто має право молитися і серед яких обставин.

Молитвою називаємо просьбу в котрій просимо когось о поміччю або ласку. Розумна молитва звертається до то-

го, хто має силу або владу уділити нам помочи, або ласки, котрої потребуємо. Тому отже молитва се просьба о поміч або о ласку звернена до того, хто має силу або владу уділити нам сеї помочи або ласки. Бог є всемогутний. Він має силу і владу уділити нам помочи. Тому хто заносить свою молитву до Бога Єгови так, як Він сего хоче і як про се сказано в Його слові, може бути певний, що його молитва буде вислухана.

Тепер багато людей моляться: до каменів, до статуї, до образів і до інших мертвих річей. Одні обертають колами, до котрих наліплять свої написані молитви, і думають, що вони в такий спосіб заносять свої численні молитви; ще інші перебирають пацьорки і при тім повтаряють пусті слова, і думають, що вони моляться до Бога. Такі молитви се не молитви, а зневага імени Бога. Таких молитов Бог ніколи не вислухує. Многі клякають і бють поклони перед подобизнами з дерева, каміння, або намальованих на папері, або перед звичайним деревом зробленим у виді креста і думають, що коли такі річі будуть коло них то вони допоможуть їм, що їх молитви будуть вислухані. Люди моляться так, бо не знають, як учить Бог в своїм слові. Люди, що так моляться не сміємо ганити, ані се, що тут пишемо не маємо на ціли висмівати їх, але пишемо в тій цілі, щоби той хто шукає правди, міг знайти дорогу, як має молитися до Бога дателя всього добра і совершенного дару.

ХТО МОЖЕ МОЛИТИСЯ

Чи кожний чоловік має право молитися і приближатися в молитві до Бога? Ні. Люди можуть молитися, але вони не можуть мати певности, що їх молитви будуть вислухані. Ап. Петро під впливом Бога Єгови так пише: „Бо очи Господні на праведних, і уши його на їх молитву: лице ж Господа проти тих, що зле роблять.” (1. Петра 3:12) З сього бачимо, що тільки праведні мають право заносити молитви до Бога і можуть бути певні, що їх молитви будуть вислухані і сповнені, відповідно до Його святої волі.

Чи грішник має право молитися? Если грішник, що ходив неправедною дорогою, кається і наvertsється, се значить, змінює свій спосіб життя і бажає милосердя від Бога, такий може просити Бога о милосердя; і если він піде дорогою вказаною Богом, тоді може прийти до миру з Богом і тоді може молитися. Приклад молитви грішника до Бога находимо в євангелії Луки (18:13): „А митар, оддалеки ставши, не хотів і очей до неба знести а бив себе в груди, кажучи: Боже, милостивий будь мені грішному.”

В св. Письмі сказано, що тільки діти Бога можуть приближатися до Нього і називати Його своїм Отцем, і можуть надіятися, що їх молитви будуть вислухані.

Хто-ж є праведником? І як можна статись праведником? Псалмопівець каже: „Усі відвернулись, усі разом азедашили, нема там, щоби хто робив благостину, нема ні одного.” (Псалма 14:3) А в Псалмі (51:5) той

самий пророк каже, що всі люди родилися в гріші і почилися в беззаконню. Те саме потверджує ап. Павло в своїм посланню до Римлян 5:12: „Як через одного чоловіка гріх у світ увійшов, а через гріх смерть; так і смерть у всіх людей увійшла через того, в ким всі со- грішили.” Всі люди родяться грішниками, але Бог Єгова приготував дорогу для них, щоби могли повернутись назад до Нього. При тім віра є найпотрібніша річ. „Без віри не можна угодити Богу: бо вірувати мусить той, хто приходить до Бога, що він є, і хто шукає Його, тих він нагороджає.” — до Жидів 11:6.

Авраам є названий отцем віруючих. За його віру Бог узнав його за праведника. Се потверджує ап. Павло в своїм посланню до Римлян (4:20-22): „Авраам в обітницю Божу не сумнівався невірством, але скріпився вірою, віддавши славу Богу, вповні переконаний, що те, що обіцяв Бог, в силі є і зробити. Дятого і по- числено йому за праведність.” Авраам мав право молитися до Бога, позаяк він був приятелем Бога, так ві- став названий за свою віру і за свій послух. — Яков 2: 23; Ісаія 41:8; 2 Паралип. 20:7.

Так само Ісаак і Яков і прочі пророки мали право молитися до Бога і Він вислухував їх молитви. Авраам молився до Бога. (1 Мой. 20:17) Коли нарід іланав і благав Мойсея, він помолвився за ними до Бога. (4. Мой. 11:2) Коли Ізраїльтяни терпіли від ідовитих галок, тоді прийшли вони до Мойсея і просили, щоби він помолвився до Бога, і Мойсей помечився за народом; і Бог вислухав його просьбу. (4. Мой. 21: 6-8) Анна не мала дітей, і тому була у великій тузі; але коли вона помолвилася до Бога, Він вислухав її молитву і дав її сина, котрому дала імя Самуїл. Вона поручила свого сина одіці Божій. — 1. Сам. 1:9-20.

Сі і другі приклади, які маємо в св. Письмі, показують нам, що Ізраїльський нарід мав право молитися до Бога, бо сей нарід був в завіті з Богом через Мойсея, як посередника. Ізраїльтяни є названі в св. Письмі домом слуг Завіт Божого закону був для них приятелем або учителем, що мав провадити їх до Христа Ісуса. Коли Ісус прийшов на сей світ, тоді сі, що прийняли Його за свого Месію, за Божого помазанника, зістали перенесені з дому слуг до дому синів; і як члени дому синів вони мало право молитися.

ДІМ СИНІВ

Мойсей був головою дому слуг, і сей дім слуг мав огранічене право заносити молитви до Бога. Сей дім слуг був прообразом дому синів. Ісус Христос є головою дому синів. (до Жид. 3:5,6) „І Мойсей був вірний у Христі, яко слуга в Його домі, на свідство того, що мало бути сказане, та Христос, як Син в домі Його, а тим домом є ми, коли уповання (довіре) і радість надії аж до кінця твердо заховасмо.” Сини Бога мають право тремовляти до Отця. Ученики Йоанові мали право молитися як слуги до Бога, але вони не розуміли, як мають молитися як послідувачелі Ісуса Христа.

ЯК МОЖНА СТАТИСЯ СИНОМ?

В євангелії Іоана 14:6 читаємо: „Рече йому Ісус: Я є дорога і правда і життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.” З цього бачимо, що від часу, як прийшов Ісус, навіть Жид не міг приблизитися до Отця, як тільки через Ісуса Христа; бо Ісус Христос був Сином Бога Єгови, і Він був також дорогою, яку Бог приготував, котрою люди могли приходити до Нього і до гармонії з Ним. У євангелії Матея читаємо таке: „Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого і возьме хрест свій, та й іде слідом за мною.” Щоби отже статися Сином Бога Єгови потреба: 1) вірити в Єгову як у вічного Бога; 2) вірити в Господа Ісуса як Відкупителя всіх людей, що Його пролята кров достарчала ціни викупу за всіх людей; і 3) цілковито посвята чинити у всім волю Бога Єгови.

Посвятити себе цілковито Богу означає, що ми немов говоримо в серці своїм: Боже, ми віримо в Тебе і в Господа Ісуса Христа, і постановляємо чинити Твою волю, вірячи в заслугу жертви Ісуса Христа на хресті.

Дальшим кроком є оправдання, що означає бути поєднаним з Богом, бути праведним в очах Бога. Сі, що зістали оправдані вірою через жертву Ісуса Христа на хресті, вже не є більше чужинцями у Бога, але є примирені з Ним, як каже ап. Павло в посланню до Римлян (5:1): „Оправдавшись отже вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа.” Оправдання в дійсності се судове орієнтування, або вирок виданий Богом Єговою, що той хто посвячує себе цілковито, є в мирі з Ним є праведний в Його очах. Щоби до цього дійти треба перейти три степені, а іменно: 1) оказати віру ділом, оказавши посвячення; 2) приписання йому або уділення йому заслуги жертви Ісусової, і 3) судове орієнтування Богом Єговою. (до Римл. 5:1). Для того в св. Письмі читаємо, що вірою оправдуємось через жертву Ісуса, котру Він зложив на хресті (до Римлян 5:9), і що Бог Єгова оправдує. (до Римлян 8:33) Оправдання є на се, щоби той котрий себе посвячує Богу міг посвятити Богу всі свої права до людського життя і міг бути сплоджений до божественної природи. Тому оправдання є наче покликанням або запросинами до високого покликку.

Тоді Бог Єгова сплоджує такого своїм св. духом, як написано в Якова 1:18: „Бо схотів, то породив, сплотив, нас словом правди, щоби ми були якимсь початком Його створіння.” А в 1 Петра 1:3, 4 читаємо: „Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, котрий по великій своїй милості знова породив, сплотив, нас до живої надії воскресенням Ісуса Христа з мертвих, до наслідства нетлінного і непорочного, котре не зівяне, і є заховане про вас на небесах.” Сплодити значить, дати початок, запліднити. Се сплодження є знаком, що ми приходимо до Ісуса Христа. Ап. Павло в посланню до Римлян 8:1, 14, 15 пише: „Тепер отже нема ніякого осудження для тих, що в Христі Ісусі не по тіду ходять, а по духу... бо котрі духом Бога водяться, ті є синами

Бога. Бо ви не прийняли духа рабства знов на боязнь, але прийняли духа всиновлення, через що кличемо: Авва, Отче. З цього бачимо, що такі мають ласку і право звертатися до Бога Єгови і промовляти: Отче; вони отже мають право молитися і просити як Сини Бога.

Чи Магометанин або який Поганин може молитися до Бога і сподіватися бути від нього вислуханим? Ні. Бо ні один ні другий не вірять в Господа Ісуса Христа, і не знає Його за відкупителя всіх людей ані за дорогу, котрою одиноко може прийти до Бога. Чому ковечним є, щоби вірити в Господа Ісуса Христа як Відкупителя? Тому, що всі люди за непослух Адама зглядом Бога сталися грішниками. Та Бог приготував смерть свого возлюбленого Сина, щоби через заслугу сеї жертви так Адам, як і його потомки могли бути звільнені з наслідків сього судового засуду. Бог не змушує, щоби хто приходив і просив Його як грішника, щоби вони могли бути звільнені з своїх тягарів і могли примиритися з Ним через Ісуса Христа. З цього слідує, що хто приходить в инший спосіб, а не через Ісуса Христа, такий не може бути прийнятий. Св. Письмо ясно про се говорить. В Діяннях Ап. читаємо: „Нема в нікому другого спасення, окрім Ісуса Христа. Бо й нема иншого імені під небом, даного людям, щоб ним спаслись нам.”

Що-ж сказати о так званих поступовцях і модерністах? Є священники, що називаються поступовцями, або модерністами, котрі величаються тим, що невірять, яко би чоловік упав за гріх, ані навіть не вірять, щоби Бог сотворив чоловіка, але кажуть, що чоловік є творивом еволюції і що чоловік поступовно підноситься до раз вище.. Вони кажуть, що вони не вірять, щоби жертва Ісуса Христа принесена на хресті була ціною викупу за людей, для того вони не ві ують в жертву викупу. Помимо сього вони не раз моляться по своїх церквах. Чи такі мають право молитися і чи їх молитви бувають вислухані? Ми можемо сказати тільки се, що говорить св. Письмо. Єсли Біблія говорить ясно, що ніхто не може прийти до Бога, як тільки через Ісуса Христа, тоді само собою слідує, що хто не вірує, що Адам упав, і що Ісус Христос зложив ціну викупу за людей, а тим самим заперечує, не мов би Ісус Христос був відкупителем всіх людей, такий, розуміється, не має ніякого права молитися.

Чи се значить, що доктори теології, котрі належать, до сеї класи модерністів, єсли моляться по своїх церквах що їх молитви не будуть вислухані? Св. Письмо каже, що ні. Молитва таких людей не є молитвою, а облудою і насмішкою з Бога. Чи такі не мають права принайменше молитися, як грішники? На се питання можна відповісти хіба так, як говорить св. Письмо.

За часів Ісуса Христа жили священники, що говорили про себе, що вони заступають Бога. В євангелії Луки (18:10-14) читаємо: „Два чоловіки прийшло в церкву помолитися: один фарисей, а другий митар-митник. Фарисей ставши так у собі молився: Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, рабівники, несправедливі,

чужоложники, або як сей митар. Пошу два рази на тиждень даю десятину з усього, що придбаю. А митар, оддалеки ставши, не хотів і очей до неба знести, а бив себе в груди кажучи: Боже, милостивий будь мені грішному. Кажу вам: пійшов сей до свого дому оправданий більш від того; бо кождий, хто виносить себе, буде понижений, а хто понижав себе, буде вивисшений."

МІСЦЕ ДО МОЛИТВИ

Священники за часів Ісуса Христа, головні книжники-письменники і фарисеї, що казали о собі, що вони є на місце Бога, любили вбиратися в довгу одіж і ходити в ній по вулицях і до синагог, і любили, коли люде кляналися їм, та відступали їм перші місця на бенкетах, або на товариських сходинах. Вони також любили показувати людям свою побожність, молячися по синагогах або по вулицях. Та Ісус назвав їх облудниками, гінокритами, позаяк вони молилися тільки тому, щоби їх люде бачили. Ісус сказав, що вони вже отримали свою нагороду, бо люде вже похвалили їх.

По більше як 18 сот літах ся кляса подібних людей не перевелася, а ще зросла числом. Слова Ісуса Христа сказані у Луки (20:46,47) можна дуже добре приложити і нині: „Стережіться книжників-письменників, що хотять ходити в довгих одежах і люблять поздоровлення на торговниці і перші сідалища в синагогах-школах і перші місця на бенкетах; вони жеруть доми вдвоині і про око довго моляться. Вони приймуть більше осудження.“ „Ти коли молишся не будь таким, як лицеміри-облудники; бо вони люблять молитися, стоячи в школах-синагогах та по розхідних улицах, щоби їх люде бачили. Істинно глаголю вам: мають вони нагороду собі.“

Всьо має свій час і місце. Бог не судить нікого після сього де він молился, але як і з яким наміром. Если хто молился на публічній місці в намірі, щоби люде вчувши його молитву похвалили його, такий може отримати від людей похвалу, але від Бога не отримає її. Є певні обставини, коли можна молился на публічній місці. Іменно, если громада Християн згромадиться разом, щоби публічно віддати честь Богу, тоді буде зовсім на місці если провідник або оден з посвячених Християн в імені всіх присутних подякує Богу за всі Його благословення і попросить о Його руководство на сю хвилю і на ту справу, в якій вони зійшлися.

Треба все памятати, що не маємо молился до людей, але до Бога Єгови. Тільки один Бог може вислухати нашу молитву. Если же часами є щось такого, що інтересує загалом всіх присутних посвячених Християн і всі бажають просити о те саме Бога, тоді добре буде, если один з них відмовить на голос молитву, а всі прочі духом йдуть за ним. Если є зібрані різні люде

в такі, що не вірять в Господа Ісуса Христа, тоді хто хоче помолитися, нехай помолитися сам в своїм серці. Так радить св. Письмо. Дякувати значить висказати свою подяку за отримані ласки і благословенства. Добра річ для кожного чоловіка висказати свою подяку Богу, як давдеви всякого добра і совершен-

ного дару, але для провідника, якого публічного згромадження ставати перед людьми і казати Богу Єгови, чого він сподівається, що Він учинить, се не тільки трохи за сміле бажання, а часто навіть зневага і богохульство. Хто довго молился в присутності других людей, звичайно ділає се тому, щоби на себе звернути увагу присутних. Можемо бути певні, що Бог не вислухає такої молитви. Часами хтось молился тому, бо любить свій голос і тишиться, як хто хвалить його за красні слова молитви.

Ісус Христос сказав ясно де правдивий Християнин має молился. Іменно, „ти-ж коли молишся, увійди в хатину твою, та зачинивши двері, помолися Отцю твоєму потай; а Отець твій, що бачить потайне, віддасть тобі прилюдно.“ (Матей 6:6) Если хто має просити якого президента, або короля або кого другого, о щось спеціального для себе, він не буде сього висказувати публічно в присутності всіх людей і просив того зверхника, щоби йому уділив сю ласку, а буде старатися занести свою просьбу так, щоби хто другий о тім не чув, тільки одинокий президент або тим подібний. Щоби передати свою просьбу звичайно кождий старається мати приватну аудієнцію, приватне послухання, бо тоді може легше і свободнійше висказати свою просьбу до Бога Єгови. Тому, щоби наші молитви були вислухані, ми повинні заносити їх до Бога Єгови тайно в імя Ісуса Христа.

Недовго по тім, як Ісус охрестився в Йордані, Він постановив вибрати собі 12 апостолів. Але перед тим Він бажав помолитися до свого Отця о поміч, щоби вибір був добрий. Читаємо там, що Він не став серед великого множества людей і не став публічно молился, до Отця, але читаємо у Луки 6:12,13: „Сталосся ж тамі днями вийшов Він на гору молился, і був цілу ніч на молитві Богу. А як настав день, покликав своїх учеників і вибрав з них дванайцятьох, котрих назвав апостолами.“

Ісус дуже часто віддалявся в окреме місце і там молился. Він не говорив слів молитви на се, щоби нарід міг чути. О тім читаємо у Матея 14:23: „А відпустивши нарід, вийшов на гору сам один помолитися. І як настав вечір, був там сам один.“ Своєю молитвою Він розмовляв з своїм Отцем, що на небесах. Так само ділає кождий вірний і правдивий послідователь Ісуса Христа. Для него молитва се свята річ і велика ласка.

Если заходить потреба, або если уважаєте за користне помолитися публічно, тоді кождий, що уважає себе за правдивого Християнина, радо се учинить. Одначе если який правдивий Християнин хоче занести свою просьбу до Бога, то найкрасше надається до сього тайне місце; а в найгіршім разі в товаристві таких, що мають таку саму сильну віру і о те саме хотять просити; і все мають заносити в імя Ісуса.

ДОВГІ МОЛИТВИ

Чи є яка користь з довгих молитов? Або, чи маємо сподіватися, що Бог скорше вислухає нашу молитву,

если будемо повторяти її кілька разів? Богато чесних людей думає, що если будуть повторяти одну молитву тільки а тільки разів на день, або будуть перебирати нальцями нацьорки або т. зв. четки, тоді отримають від Бога великі благословення. Безперечно, їх наміри не є заі, тільки біда в тім, що вони не знають, як Боже слово навчає молитися. Ісус Христос, коли учив своїх учеників молитви, сказав: „Ви як молитесь, то не говоріть богато, як Погоане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані. Не приподоблюйтеся до них; бо Отець ваш знає, чоґо вам треба, перш ніж попросите в Нього.” — Мат 6:7,8.

Ми не потребуємо повторяти вічно бажання нашого серця і пригадувати їх наймудрійшому Сотворителеви. Як Ісус сказав, наш Отець знає скорше, що нам потреба, заким ми ще станемо Його просити. Тому насувається питання: По що маємо Його просити, если Він знає наперед, що нам потрібно? На се відповідаємо так: Єгова є Бог мудрий, справедливий і повний любови. Він не примушує нікого до нічого. Він бажає подати своїм дітям певну науку, що́би вони навчилися виявляти свої бажання згідно з Його волею і щиро бажали отримати від Нього благословення скорше, заким Він їх уділить. Кождий мудрий отець може бачити, що таке поступованне є мудре. Если він хоче виховати добре свою дитину, він буде старатися навчити її так, що́би вона наперед просила о річ якої хоче, і, если бачить, що дитина потребує сього, тоді він радо дає її се. Сам Ісус дає нам найлучшу раду. „І я вам кажу: Просіть, то й дасться вам; шукайте, то й знайдете; стукайте, то й відчиниться вам; Бо кождий, хто просить, одержує; і хто шукає, знаходить; і хто стукає тому відчиняють.” — Лука 11:9, 10.

ДО КОГО МАЄМО МОЛИТИСЯ

Як повисше сказано Жиди молилися до Бога, бо вони були слугами Бога під услівями завіта закону. Правдивий Християнин є навчений молитися до Бога Єгови і промовляти до Нього, як до Отця. Тільки одні сини Бога мають таке право і ласку. Ісус Христос каже виразно в євангелії Йоана (15:46), що всяка просьба має бути предложена Богу в Його імени: „Не ви мене вибрали, а я вибрав вас, та й настановив вас, що́би ви йшли і овоч приносили, і овоч ваш пробував; що́би чоґо просити будете в Отця в імени моім дав вам.” А на другім місці читаємо: „Рече йому Ісус: Я є дорога і правда і життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.” — Іоан 14:6. З сих слів бачимо правило хто може приходити до Бога і до коґо мусить правдивий Християнин завесити свою просьбу або молитву. Отже з сього виходить, що хто не вірує в Бога і також всі т. зв. Християне, кодрі сміяються з Вешого слова і не вірують в Божий план спасення, не мають права і не можуть молитися з успіхом до Бога. Шо хтось називає себе священником або проповідником се ще не дає йому права молитися до Бога. Він може мати єв ласку, або ні. Коли Ісус Христос жив на землі, тоді письменники і фарисеї були найбільшими ревнителями закону Мойсея і казали про себе,

що вони заступають Бога. Хотий вони молилися то зонсім певна річ, що їх молитви не були мислувані Богом. бо Ісус так про них сказав: „Рече їм Ісус: Коли би Бог був ваш отець, ви любили би мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене післав. Чому бесіди моєї не розумісте? Бо не можете слухати слова мого. Ви від отця диявола, і хотіння отця вашого диявола хоче робити. Той був душегубцем з початку, і в правді не встояв; бо нема правди в Ньому. Коли говоріть брехню, із своґо говоріть; він бо брехун і отець її.” — Іоан 8:42-44.

ПОБОЖНА МОЛИТВА

Є люди і пони, що моляться недбало і так скоро, що вигядає немов би хотіли позбутися її як найскорше наче якого тягару; інші знова так, як би сварилися з Богом/а ще інші вимовляють слова молитви так гордо і бундючно, що неначе хотять тим показати, що вони щось висшого, як сам Бог. Вже так в світі буває, що если хто дістає авдієнцію у якого президента або другого якого достойника, він приближається до нього поважно і з пошанованнем до Його особи. Если-ж хто хоче мати авдієнцію або бути прийнятим від Бога Єгови, такий що найменше повинен тоді оказати таку почесть і пошанованне для Бога, яке оказав би звичайному земському достойникови.

Дуже часто в часі молитви чуємо такі смілі слова: „Боже Єгово, ми приближаємось до Тебе.” Се не тільки сказано за богато і за остро, але по правді і за передвчасно. Що́би заховати давне щасливе відношенне дитини до Бога, як небесного Отця, лучше буде, если розпічнемо нашу молитву в такий спосіб: „Милосердний і добрий Боже, з глубини покірних сердець наших ми благаємо тебе прийми наші молитви, які заносимо в сій хвилі до Тебе в імя возлюбленого Твоґо Сина а нашого Відкупителя Ісуса Христа.” Тільки не треба зараз розуміти, що кожда молитва має все розпочинатися як раз сими словами і статися пустою формою. Також не думаємо, що́би за чате повторюванне тих самих слів подобалеси Богу. Пророк Давид дає нам приклад, як маємо з побожністю приближатися до небесного престолу, кажучи: „Благослови Господа, душе моя. Господи, Боже мій, дивно Ти великий, Ти зодягнувся величчєм і красою. Ти світлож як шатою покрився, розіпняв небеса, як плахту наметну.” „Прийдіте, поклонімся йому богомільно, приклонім коліна наші перед Господом, що сотворив нас.” Пс. 104:1, 2; 95:6.

Ніхто не може приближитися в молитві до Бога і сподіватися, що́би Його молитва була вислухана, если не спізнає найперше, що він сам є щось дуже незначного. а що Бог є нескінчене висший від всіх, та що Бог є наймудрійший, найсправедливіший, найлюбіший і найсильніший.

Чи не є властивим молитися до Ісуса Христа? Для правдивого Християнина се не було би не властивим, бо Бог Єгова передав Ісусу всяку власть на небі і на землі. Але сам Спаситель Ісус навчив своїх послідувачів, що коли

моляться мають так казати: „Отче наш, котрий еси на небі,” і що мають просити в Його імені, в імені возлюбленого Сина Божого. Він сказав: „Коли пробувати будете в мені, а слова мої будуть пробувати у вас, то чого схочете і будете просити, станеться вам.” (Іоан 15:7) З цих слів пізнаємо, що Ісус говорив тільки о правдивих послідователях своїх, що вони, як правдиві Християни мають право заносити просьби до Бога. Щоби чия молитва могла бути вислухана, такий мусить перебувати в Ісусі Христі. Се значить, що такий мусить бути початий і помазаний святим духом і бути Новим Створінням. Если такий перебуває в сім блаженнім стані і Боже слово перебуває в нім, тоді чого тільки він попросить, станеться йому.

Не забуваймо серед яких обставин се діється. Если слово Бога перебуває в нім, тоді правдивий Християнин буде просити тільки о се, що є згідне з волею Бога і не буде просити нічого, що противиться волі Бога. (Іоан 14:13-14) „І чого будете просити в імя мое, те зроблю, щоби прославився Отець в Сніні. Коли чого будете просити в імя мое, я зроблю.” З цих слів отже бачимо, що правдивий Християнин має заносити свої молитви тільки до Отця, а в імені Сина, Ісуса Христа.

Чи може правдивий Християнин молитися до Бога за грішником, щоби він навернувся і був прийнятий до Церкви? Відповідаємо, що ні. З тої причини, що церква се „тіло Христа.” Бог сам вибирає членів тіла Христового. Не годиться просити Бога, щоби Він вибрав когось, котрого серце не любить Бога. Але може хтось мати когось з родини, кого любить і хотів би, щоби Він стався правдивим Християнином, чи тоді годилося молитися за ним, щоби Він стався дійсним Християнином? Відповідаємо що ні. Се не буде противитися св. Письму, если він буде молитися, щоби дорога йому особа могла прийти до пізнання правди о Бозі, щоби Він міг звернути своє серце до Бога; але кого Він має вибрати за своїх, се залежить від самого Бога. Мусимо собі пригадати, що Бог не старається тепер навернути цілий світ. За минувших 19 сот літ проповідувалося тільки євангелію царства, щоби сі, що хотять поступати слідами Ісуса Христа, могли йти. Тепер же проповідується щоби люде могли спізнати, що зближається царство Бога, щоби вони могли добровільно навернутися до Бога і віддавати йому частку служити.

Не скорше аж в три літа по смерті Ісуса Христа отворилася дорога для Поган, щоби і вони могли стати послідователями Христа. Читаємо в Діяннях Апостолів (10:1, 2): „Був же один чоловік в Кесарії, на імя Корнелій, сотник із роти, званої італійською, побожний і богобоязливий з усім домою своїм; подавав він багато милостині народови, і молився всякого часу Богу.” Тут бачимо чоловіка, що служив вірно Богу, але Бог не вислухав його молитви аж до назначеного часу. Тоді Бог послаяв свого ангела до Корнелія, кажучи: „Твої молитви і твої милостини спогадалися перед Богом.” Безперечно Корнелій посвятивсь у всім Богу і постановив сповняти волю Єгови, і тепер надійшов час, коли мав отримати благословення.

Дятого Бог післав Петра до Корнелія. І коли він прийшов до його дому, читаємо, що „Петро, відкривши свої уста, сказав: По правді пізнаю, що Бог не дивиться на лице, а в кождім народі, хто боїться Його і чинить правду, є приятен йому. Слово, що післав Бог сином Ізраїлевим проповідуючи мир через І. Христа: котрий є Господом-Паном усіх.” (Діяння Ап 10:24-36) Описав Петро сказав йому о Божім плані, і Корнелій став дійсним Християнином. Він був перший з Поган, що отримав єго ласку. Від того часу кождий Поганин, що вибрав єго дорогу і так само шукав Бога, знаходив Його. Само собою розуміється, що такий мусить щиро хотіти знайти Бога і служити йому чесно і по правді.

Як правдивий Християнин повинен молитися? На се знайдемо відповідь в св. Письмі і нігде иноді. „І сталося, як Він молився, на одному місці, і перестав, сказав один з учеників до нього: Господи-Пане, навчи нас молитися, як і Иоан навчив учеників своїх.” (Лука 11:1) У відповідь сказав Ісус: „Ви отже так молитесь: Отче наш, що еси на небесах. Нехай святиться імя Твоє.” (Мат 6:9) Мусимо тут звернути увагу, що Ісус казав молитися до Бога Єгови і каже промовляти до нього, як до Отця. Се однак не значить, що цілий світ може уважати себе за синів Бога або за братів в Христі, як деякі нездорово навчають. Бог Єгова є отцем тільки тих, хто став сплоджений св. Його духом по тім, як він рішився провняти у всім волю Бога.

Тими синами є всі до котрих промовляв Ап. Петро в своїм другім посланню 1:2-4, кажучи: „Ласка вам і мир нехай умножиться в пізнанню Бога і Ісуса Христа, Єшого Господа: Як усе, що до життя і побожності дароване нам Божою силою його через пізнання того, що окликав нас славою і чеснотою, чим дарував нам найцінші і дорогі обітницї, щоби через них ви сталися учасниками Божої природи, ухилиючись від похотей і зісмеття, що є в світі.” Тим є ті, о котрих згадає Иоан в першій своїм посланню 3:1,2, кажучи: „Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоби ми діти Божі звалися. Тим то не знав нас світ, бо не пізнав його. Любі, ми тепер діти Божі; та ще не явилось, що ми будемо; знаємо ж, що коли Він явиться, подібні йому будемо, бо побачимо його, якож єсть.”

Се правило що до молитви з конечности включає всіх тих, що не є синами Бога. В нашій просьбі, если в такий спосіб промовляємо до Бога Єгови, узнаємо його як всевічного Бога, котрого імя має бути святе, і що Він заслугує на се, щоби йому віддавати всяку честь і поклоніння. З сього видно, що правдивий Християнин має оказувати пошановання Богу Єгові. Він не може приступати перед Него не віддавши йому наперед належного пошановання. Як гуже се ріжниться від того, що чуємо часто, як деякі особи моляться публично і гордо немов розказують Богу, що Він має чинити!

„Нехай приїде царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі і на землі.” Сими словами той, що молиться, хоче сказати, що він є в цілковитій єдності з Божою волею, і що він хоче, щоби прийшло царство Бога, щоби се царство могло володіти землею, і воля Бога була

на ній вповнювана, як є в небі. Сими словами він хоче зазначити, що тепер на землі панує всяка несправедливість, неправда, слабости і бозі, і що царство Боже є єдиноким ратунок проти цього. Він отже тим виявляє своє шире бажання, і хоче бачити, щоби воля Бога була в серцях всіх людей, а не воля диявола, котрий досі керує самолюбними людьми.

Часто можна чути, як священники вераз говорять, що теперішні царства опираються на праві Бога і тому вони є в імені Бога. Це твердження противорічить словам Ісуса Христа. Коли Він стояв перед Пилатом, тоді Він так сказав: „Моє царство не є з цього світа.“ (Іоан 18: 36) Причина, чому Він так сказав, було се, що від довшого часу сатана був богом цього світа. Ісус учив своїх учеників, щоби йшли за його наукою і терпеливо вичікували і молилися, щоби прийшов час, коли Бог заложить своє царство і воля Бога буде сповнювана в тім царстві. Сими словами молитви Християнин висказує надію, що в назначенім Богом часі буде заложене його царство, котре принесе благословення всім людям.

Хто так молиться, сей тим самим показує, що він хоче пізнати волю Бога, яка є в його слові або в св. Письмі. З св. Письма він пізнає, що в назначенім Богом часі Ісус Христос обійме керму над сям світом і звяже сатану, щоби більше не міг зводити народи, і завведе мир і справедливість на землі, і люди придуть до пізнання його науки, і будуть його слухати. Таке було бажання кожного правдивого послідователя Христового через цілий рік евангелії. Він властиво не молив Бога, щоби Бог навернув цілий світ, бо він знав з св. Письма, що на се не прийшов властивий час. Він молився і просив, щоби воля Бога і його плян міг бути виконаний, а зі слова Божого він знав, що Бог в своїм пляні має заложити царство між людьми. З сеї причини правдивий Християнин старається тепер оповідати другим людям о сім царстві, щоби не тратили надії, бо прийде ратунок і полєкша скінчаться теперішні нещастя, коли прийде се царство.

Знаємо, що довгі століття Сатана був богом цього віку. (2 до Коринтян 4:3,4) або богом цього світа, та що сей світ складається із злих небес і злої землі. Ап. Петро каже: „Нових же небес і нової землі по обітвиці дожидаємось, в котрих правда дожує.“ (2 Петра 3:13) З цього можемо заключати, що так зване теперішнє небо і земля є під впливом диявола, і Ісус Христос, обнявши власть в свої руки, заложить нове небо, і нову землю, де буде вже сама правда і справедливість.

„Хліб наш щоденний дай нам сьогодні.“ Сими словами просимо Бога о хліб звичайний і о се, що боржить наш розум і серце. Християнин є новим сотворінням в Христі. Коже сотворіння має розум, волю, серце і організм. Організм нового сотворіння є наш старий організм. Тому, щоби ми могли існувати потребуємо поживи. Буде се зовсім властивим, если снн буде просити свого Отця о такі конечні річи. Однак він не буде просити, щоби Отець дав йому багато домів, много поля або фабрик або купу грошей, а тільки о се, що йому потрібне на кожний день. І він просить і вірить, що Отець се дасть

йому, бо Бог Єгова обіцяв, що його діти не будуть терпіти недостатку. — Псалма 37:25.

Тому буде зовсім на місці, если Божі діти просять свого небесного Отця о конечну поживу або одіж, щоби вони могли служити йому. З цього дальше слідует, що если вони отримають се, будуть дякувати йому за се кожний день чи то словом, чи ділом. Діти Божі набирають сил, если відживляють свій розум дорогими річами Божого пляну. Бог приказує їм, щоби не приворожувалися до звичайного свого віку, але перемінювали себе, відновляючи свій ум (до Римлян 12:2) Се значить, що Божі діти будуть студіювати св. Письмо або слово Бога, і студіюючи, вони будуть просити небесного Отця, щоби Він подав їм сам найлучший покарм, щоби в своїм часі вони могли ще лучче пізнати його великий плян.

Всі правдиві діти Божі досвідчили того на собі. Коли хто студіює слово Боже і вірить в те, що там є написано, такому Бог подає більше і яснійше розуміння, і на такім сповняється се, що Бог сказав через пророка: „Стежка праведних—се та зоря, що зорить рано в ранці і світить яснійше та яснійше аж до повного дня.“ (Ис. Прип. Сол. 4:18) Ісус сказав о такім такі слова: „Нашим хлібом буде жити чоловік, а кожним словом Божим.“ (Лука 4:4) Для того Християнин буде головне просити о такі річи, що є йому конечно потрібні для його розвитку як Християнина, а все згідно з волею Бога. Дальше Ісус так каже молитися:

„І прости нам долги наши, як і ми прощасмо должникам нашим.“ Сі слова мають дуже велике значіння. Если хто учинив нам що злого, і ми намятасмо се в серці і не хочемо такому простити цього, тоді ми самі не можемо приблизитися в молитві до Бога і просити його, щоби Він нам дарував що. З цього учимся бути милосердними до други х і виробляти в собі таку владу, щоби ми були готові прощати так часто, як тільки на хто о се попросить. Если ми не навчимся прощати другим, тоді і наш Отець не простить і нам. Ми повинні часто приближатися до Бога і просити його о прощенні наших упадків.

Ап. Петро спитав раз Ісуса, як часто має він прощати своему братови, чи тільки до семи разів? На се так відповів Ісус: „Не кажу тобі до семи раз, а до сімдесяти раз по сім.“ (Мат. 18:22). Се по правді значить, и ми повинні все прощати, як тільки провинивший ся просить нас о прощенні. Наш Спаситель і учитель є заступником правдивих Християн, але се ще не причина, щоби Християнин робив злє. А если часом помилиться і що злого учинить, має можливість приблизитися в молитві до Бога і просити о прощенні. (1 Іоан 2:1) А таке саме серце повинен і він мати зглядом другого чоловіка. Ісус дальше каже так молитися:

„І не введи нас в спокусу, а избав нас від лукавого. Бог не спокушує нікого“ (Яков 1:13), а тільки д. звол на них. Знаємо, що коли Ісус носивши в ріці Йордані опісля пішов на пустиню, тоді дияволу було дозволено, щоби він спокушував Ісуса, (Лука 4:1-4) Ісус був виставлений на пробу, чи Він окажется послухний

вірний Богу, чи може піде за покусом. Ісус поконав покус і доказав тим свою вірність. Ап. Петро в своїм першій посланню (2:21) каже: „На се бо ви покликани, бо і Христос страждав за вас, оставляючи вам приклад, щоб ви йшли слідом за Його стопами.” Те саме потверджує ап. Павло: „Бо кого любить Господь, того і карас, і без всякого сина, котрого приймає.” (до Жидів 12:6, 7) Під словом караннє розуміємо виховуваннє або проба. Кождий вірний Християнин мусить піднати під пробу щоб доказав свою вірність зглядом Бога.

О таких, що оказалися вірними в своїх пробах, ап. Яков (1:11) пише: „Блаженний муж, що видержує покус; бо коли буде вірний, прийме вінець життя, котрий обіцяв Господь тим, що люблять Його.” Бог не спокушує нікого, а тільки дозволяє, щоби покуса була полежена перед нього. Тому правдивий Християнин повинен просити Бога, щоби Бог допоміг йому вийти побідоносно з сеї спокуси; і він може бути певний, що Бог допоможе йому. Теперішній час се час великих спокус. На сей час ап. Павло дав Християнам таку раду: „Маючи отже великого Архидіакона, первосвященника, що пройшов зебеса, Ісуса Сина Божого, держімся визнання (ісповідання). Бо не маємо первосвященника, що не міг би маи співчуття у наших немочах, а такого, що діяв всякої

спокуси так само, окрім гріха. Приступаймо з довірям до престола ласки благодати, щоби одержати милосердє і знайти ласку на поміч за часу.” — до Жидів 4:14-16.

Слів: „Бо твоє царство і сила і слава во віки, Амінь” не находимо в старших рукописах. Сі слова се пізнійший додток, учинений під впливом Сатани через його слуг, щоби піддати людям думку, що царства сього віку, се царства Божі. Однак кождий може бачити, що се фальшиве поняттє, бо тоді Ісус не учив би молитися;

„Нехай прийде царство Твоє.” Та з хвилию, як Ісус обняв в свої руки власть, прийшов час на заложеннє сього царства. Однак помимо сього Християнин може заносити на дальше сю молитву аж Сатана буде цілковито усунений і воля Бога буде на землі виконувана.

Ісус розумів значіннє молитви. В св. Писмі читаємо, що Ісус дуже часто відходив на відосібнє місце і там молився, не раз і цілу ніч. Його ученики снізнали вартість молитви і тому просили Його, щоби їх навчив також так молитися. Він навчив їх і ся молитва є так само добра для всіх Його послідувателів. Правдивий Християнин повинен бути близько свого Господа Ісуса, щоби в Його ім'я і через Нього міг кожного дня заносити свої молитви до свого Отця.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з Матти на 17 марца 1926

„Возьміть від нього талант, та дайте тому, що має десять талантів. Бо кождому хто має дасться і надто матиме; а від того хто не має, і те що здається мати, відбереться від нього.” — т. 25:28,29.

Чому Ісус поставив слугу з одним талантом, як образ, таких, о закониють таланти? На се, щоби показати, що навіть той хто отримав найменше талантів, є за них одвічальний рєд Господом; що Господь хоче, щоби і найменше обдарені ж Його людьми зміали, що він не оправдає нікого, хто хоч би уже казав міг послужити йому і його братам в правді, а злегка жив се і не послужив.

Текст з матти на 24 марца 1926

„Не оставлю тебе, ані покину тебе.” — до Жидів 13:5.

Чому маємо боятися немов би чоловік міг нам що заподіяти, є побиватися, що ділу Господньому не пощаститься, або, що тана, або яка друга зла сила може перемочи? Вправді обовязок нашим є показати наше посвяченнє і відданє ся не тільки нашою ревною працею, але маємо бути при тим і мудрі... Длятого смо так поступати в праці Господній, немов би ціла одвічальність спочивала на нас, але в серці маємо узнавати, що цілий гар і одвічальність спочивє на наших Господі.

Текст з матти на 31 марца 1926

„борись доброю боротьбою віри, держись вічного життя, до якого покликано і тебе, і визнає вси добре визнання перед мною свідками.” — 1 до Тимотея 6:12.

Чи ми боремося більше публично, виступаючи перед публікою, принадно так, що про нас мало хто знає, то все ми маємо боятися. Що більше в сій боротьбі мусимо поступати і побиватися, бо инакше Господь не прийме нас, як побідників.

При тим мусимо пам'ятати на ще одну річ. Іменно наш Господь буде більше уважати на духа, котрий ульгати; які ми своїми змаганнями о-

дигнули. Тому стараймося працювати так, як тільки своїми силами можемо, але також стараймося, щоби кожда наша жертва і дар для Господа і його справи були повні любови і посвяченнє, щоби Господь похвалив напевно, що се було учинено для Його і для його братів з любови, а не з пустої слави.

Текст з Матти на 7 двітня 1926

„Мій Бог нехай словить усяку вашу потріб по своєму богатству і славі, в Христі Ісусі.” — до Филиппан 4:19.

Если не чуєш в собі горячого запалу оповідати людям веселі новини о царстві Божім, то молись щиро і безнастанно о се, і старайся взбудити його в собі, а напевно отримаєш його в скорім часі. Если маєш запал і любиш оповідати о царстві Божім, а тільки не маєш талану дару, щоби ясно представити се, проси Бога о такий дар, але перед тим старайся зужити добре сей дар, який маєш. Если чуєш в собі запал і здібність до голошеннє радєної новини о царстві, а не маєш нагоди до сього, передай се в молитві Господу і скажи йому, що ти щиро і вірно користавш з всяких нагод, які тільки тобі надаються. А тоді вижидай більших спосібностей, але при тим не закладай рук, а користай зі всякої хочби найменшої нагоди, яка тобі надариться.

Текст з Матти на 14 квітня 1926

„Мій віддав свою душу (життє) на смерть, і до лиходів дав себе прилічити.” — Ісаїя 53:12.

Кождий хто поступає слідами свого учителя, мусить пережити сию „Ієтсиманію.” Та не забуваймо, що маємо старатися при кожній нагоді послужити братам, членам тіла Христового. При тим уважаймо, щоби самим не завдавати більше наруг понак ті, що мусять власти на послідувателів Агнецєвих, а навпаки стараймося нести слова потіхи і співчуття і помагати другим нести крест і поконувати трудності на дорогі їх життя. В такий спосіб будемо могли показати найлучше нашому Господу і „блові, як ми вміли би оцінити сю нагоду і помогли йому нести його крест в дорогі на Голгофту.

НА КІМ ІСУС ХРИСТОС ОБІЦЯВ ПОБУДУВАТИ СВОЮ ЦЕРКВУ

Католики кажуть, що Ісус Христос поставив апостола Симона-Петра головою всіх апостолів і обіцяв побудувати на ній свою церкву, або, що Ісус Христос учинив його головою своєї церкви. Також кажуть, що кожний єпископ Риму, котрого називають папою або святим отцем, є наслідником Симона-Петра і тому також головою церкви, і що католицька церква є тою церквою, яку Христос обіцяв заложити. Далше учать, що хто не належить до католицької церкви, сей не може бути спасений.

Але як учив Ісус і як учили його апостоли? Чи також так? Се важне питання, на котре хочемо відповісти на підставі слів апостолів і Ісуса Христа. Богато мільонів наших братів на Україні, що не належать до католицької церкви, і богато самих католиків будуть вдячні, если довідаються о правді.

Ніхто краще і лучше не розумів слів Ісуса Христа, як самі апостоли. Той самий Симон-Петро, про котрого казки кажуть, що Ісус Христос прирік побудувати на ній свою церкву, в своїм посланню пише виразно, що віри мають будуватися в Волю церкву не на ній, а на Христі. Ось його слова: Коли ви пскушали, що солодкий Господь, приступаючи до Нього, до каменя живого, людьми виравді відкиненого, та Богом вибраного, і самі, як живі каміння, будуйтеся на Нім в духовий дім, в святе священство." — 1 Петра 2:3-5. [Перевід о. Др. Я. Левицького.]

Другий великий апостол Павло, так само учив, що віри мають будуватися в церкву на Ісусі Христі, а не на Петрі. Ось ці слова: „Ви вже не чужі і захучі а спів-горожане святих і домашні Божі (родина Божя) збудовані на підвалині апостолів і пророків, де на ріжним-угольним каменем є сам Ісус Христос, на котрім уся будівля виведена росте у святу церкву в Господі (Ісусі), на котрім і ви будуетесь на мешканне Божє в душі. — до Ефесян 2:19. [Перевід о. Др. Я. Левицького.]

Отже по словам Апостолів сам Ісус Христос був тим, на котрім мали будуватися всі члени його церкви, котрі разом становили „Його тіло." (1 до Коринтян 12:27) Сам Ісус був головою своєї церкви. Так навчав апостол Павло: Бог „все покоровив під ноги його і дав його (Ісуса) яко голову над усею церквою, котра є його тілом." „Бо муж є голова жінки, як Христос є голова Церкви" (до Ефесян 1:22, 23; 5:23) „І Він (Ісус) є головою тіла, Церкви." — до Колос. 1:18.

Ісус Христос був угольним каменем своєї церкви, був її підвалиною, скалою або опкою, на котрій мала будуватися уся будівля. Так учили і розуміли всі апостоли. „Бо ми помічники Божі, ви Божою рілею, Волю

будівлею. По Божій ласці, що мені дана, яко мудрий будівничий положив я підвалину, а другий буде на ній и иншої підвалини ніхто не може положити крім тої, що положена, котрою є Христос Ісус — 1 до Кор. 3:9-11 [Перевід о. Др. Я. Левицького.]

Апостол Павло називає Ісуса скалою. „Та не хочут братти, щоб ви не знали, що всі наші батьки пили той самий духовий напиток. Бо пили з духовної скали, що йшла за ними, а скалою був Христос." — до Коринтян 10:1-4.

Сам Ісус порівняв себе до скали. Так записано в євангелії Матея, тільки що грецьке слово петра невірньо перевели в своїх бібліях, і тому люде далися опісля вводити в блуд. Всі були того переконання, що Ісус назвавши апостола Симона каменем а по грецьки петрос, задля чого опісля назвали його Петром, сказав, що на сій камені себто на Петрі збудує свою церкву, підчас, коли Ісус сказав, що Він збудує свою церкву на сій скалі себто на собі самім, на тій правді, що він є Месією Сином Божим.

Мусимо знати, що камінь а скала не є одно і те саме. Камінь може бути ріжної величини, більший і менчий. Камнем називаємо і такий кавалок, що його і дитина піднесе і ним кине. А скалою називаємо велику масу камінну, цілу гору, що сягає глибоко в землю. Скали ніхто не в силі зрушити з місця. До такої скали порівняв себе Ісус. Хто увірує в Нього, що Він є Месією, що Він є Божим Сином, котрий прийшов на землю відкупити всіх людей від гріха й смерті і йде його слідами, се стане на сильнім фундаменті неначе на скалі. Грецьке слово „петрос" — камінь є мужьського роду, а „петра" — скала є женського.

Ось ті слова з євангелії Матея. Одного разу Ісус спитав своїх учеників, за кого вони його мають? На се Симон апостол відозвався і сказав: „Ти є Месія-Христос-Син Бога живого." А Ісус відповів: „А я тобі кажу, що ти єси „петрос" — камінь, — а на сій „петра" — скалі [себто на сій правді, що я Месією і Сином Божим] збудую мою церкву, і ворота аду не переможуть її." — Мат. 16:15-18. [Перевід о. Др. Я. Левицького.]

Через мильний перевід грецького слова „петра" люде попали в блуд. Помішали і взяли камінь і скалу за одно і те саме. Стали учить, що Ісус обіцяв побудувати свою церкву на чоловіці. Та з ними все так. Вони скорше будуть віддавати честь людям, як слухати Ісуса і його науки.

Так отже бачимо, що підстава католицької науки про церкву є фальшива, а тим самим і їх церква є фальшива, не є Христова.

КАНАДІЙСЬКИМ І АМЕРІКАНСЬКИМ БРАТАМ ПІД УВАГУ:

З великою радістю ділимося з Братами тим, що за Божою допомогою будуть дані на українській мові два публичні виходи з радіо станції „СНУСН" в Сіснатон, Саск Канада, які виходять

Памонник Е. Заричний з Канади

В ЧЕТВЕР 25 ЛЮТОГО 1926 Р. Б.

на тему: НЕБО Й ЗЕМЛЯ ПЕРЕМИНУТЬ.

Осцим проситься всіх братів, щоби звернули увагу на ці дні,

Памонник П. Боднар з Америки

В ПОНЕДІЛОК 19 КВІТНЯ 1926 Р. Б.

на тему: ДОРОГА ДО ЖИТТЯ

як також звернули на се увагу людей, котрі доують неслас